

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ P. G.**, bývajúceho v Č., **2/ Š. G.**, bývajúcej v Č., **3/ J. G.**, bývajúceho v Č., **4/ Š. C.**, bývajúcej v Č., **5/ M. T.**, bývajúcej v Č., všetci zastúpení JUDr. C. S., advokátom v Č., proti žalovanej **G.**, so sídlom v Ž., zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária J., so sídlom v Ž., **o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva**, vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 10 C 11/2010, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 30. januára 2013 sp. zn. 6 Co 15/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Čadca rozsudkom z 26. augusta 2011 č.k. 10 C 11/2010-183 zamietol návrh žalobcov v celom rozsahu. Zároveň týmto rozsudkom uložil žalobcom 1/ až 5/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanej titulom náhrady trov konania sumu 468,43 € na účet právneho zástupcu žalovanej v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že po zmene spoločenského a politického usporiadania v bývalej Československej republike v r. 1989 boli postupne do r. 1993 a potom i oboma nástupníckymi štátmi prijaté viaceré tzv. reštitučné predpisy – s opakovane deklarovaným cieľom nápravy alebo zmiernenia okrem iných i majetkových krívd, ktorých sa bývalý systém voči svojim občanom dopustil. Zákomom č. 480/1991 Zb. o dobe neslobody vtedajšie Federálne zhromaždenie Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky i takouto formou pomenovalo, že v rokoch 1948 až 1989 komunistický režim porušoval ľudské práva i svoje vlastné zákony (§ 1 cit. zákona). Súčasne však vzhľadom na zachovanie nevyhnutnej kontinuity právnych vzťahov a v záujme budovania právneho štátu zákonodarca

v nasledujúcom ustanovení toho istého zákona vyslovil, že právne akty prijaté v dobe uvedenej v § 1 sa zrušujú len vtedy, ak tak stanovujú osobitné zákony (§ 2 cit. zákona). Zákonodarca nemohol pripustiť tzv. právne vákuum a negovať bez ďalšieho právne vzťahy založené, zmenené či zaniknuté v predchádzajúcom období neslobody, inak by sa sám nevyhnutne dopustil ďalších krívd. Všetky krivdy, vrátane majetkových z obdobia neslobody už nie je možné napraviť, niekedy ani zmierniť. Zákonodarca musel v záujme právnej istoty vlastníckych vzťahov ako jedného z atribútov právneho štátu v jednotlivých právnych úpravách súboru reštitučných predpisov striktné stanoviť obdobie, vo vzťahu ku ktorému mal ambíciu nápravy alebo zmiernenia majetkových krívd. Ďalej musel definovať reštitúciami dotknuteľný majetok (predmet vlastníctva), oprávnené osoby (pôvodných dotknutých vlastníkov a ich právnych nástupcov – jednak definovaním podmienok odňatia vlastníctva v dobe neslobody a v prípade právnych nástupcov definovaním presného okruhu do úvahy pripadajúcich osôb) a povinné osoby (vlastniace alebo držiace dotknutý majetok) a nakoniec podmienky formálneho postupu uplatnenia reštitučných nárokov, vrátane stanovenia prepadných lehôt na ich uplatnenie (tzn. v prípade neuplatnenia nárokov v zákonodarcom určených lehotách s následkom zániku práva). Okresný súd uviedol, že všetky vymenované hľadiská reštitučných predpisov zahŕňa i zákon č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov. Postupom podľa tohto zákona žalobcovia už v čase predchádzajúcom začatiu súdneho konania uplatnili reštitučný nárok – a to hoci vo vzťahu k iným nehnuteľnostiam, ako sú predmetom tohto konania, odňatým však v období neslobody ich predchodcovi J. G. a prevzatých vtedajším štátom na základe tých istých rozhodnutí o vyvlastnení, na základe ktorých mal prevziať i nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto konania. V konaní vedenom príslušným správnym orgánom podľa cit. zák. č. 503/2003 Z.z. so svojimi reštitučnými nárokmi neuspeli. Okresný súd zdôraznil, že i vo vzťahu k nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom tohto sporu, bez ohľadu na to, že konkrétne k nim žalobcovia reštitučný nárok v predchádzajúcom správnom konaní neuplatnili a bez ohľadu na faktický spôsob ich prevzatia vtedajším štátom v období neslobody, iný spôsob navrátenia vlastníctva žalobcom ako prostredníctvom osvedčenia podmienok podľa príslušného reštitučného predpisu neprichádza do úvahy. V opačnom prípade by duch a účel prijatia celého súboru reštitučných predpisov po r. 1989 stratil svoje opodstatnenie. Nad rámec týchto dôvodov okresný súd dodal, že i po vykonanom dokazovaní zostalo sporné, či skutočne práve tie konkrétne nehnuteľnosti, ktoré žalobcovia označili vo svojom návrhu podľa bývalého

pozemkovoknižného stavu a potom rozdelenia vykonaného geometrickým plánom na účel vyvlastnenia, patrili J. G., či a v akom konkrétnom rozsahu sú identické so spornými nehnuteľnosťami zapísanými podľa súčasného stavu v katastri nehnuteľností vo vlastníctve žalovanej na LV č. X.. Nadväzne na uvedené chýba akýkoľvek skutkový a právny podklad pre tvrdenie žalobcov o veľkosti spoluvlastníckeho podielu k sporným nehnuteľnostiam, ktorého určenia sa domáhajú po svojom predchodcovi návrhom podľa § 80 písm. c/ O.s.p. O trovách konania rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalobcov Krajský súd v Žiline rozsudkom z 30. januára 2013 sp. zn. 6 Co 15/2012 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Uviedol, že okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Na doplnenie považoval odvolací súd za potrebné zdôrazniť, že v posudzovanej veci súd prvého stupňa správne vysvetlil v napadnutom rozhodnutí podstatu a zmysel reštitučných zákonov, ktoré mali napraviť krivdy vzniknuté na majetkových a iných právach určených osôb v období predchádzajúceho režimu. Spôsoby navrátenia vlastníckeho práva pôvodným vlastníkom, resp. ich právnym nástupcom nenastupovalo automaticky, ale len za splnenia podmienok vymedzených v reštitučných zákonoch. Pokiaľ žalobcovia v priebehu konania, ako aj v podanom odvolaní argumentovali odňatím vlastníckeho práva bez zodpovedajúcej náhrady ich právnomu predchodcovi v dobe neslobody, mali svoj nárok uplatniť na základe príslušných predpisov upravujúcich reštitúcie. Súd prvého stupňa v tejto súvislosti nemal dôvod podrobne objasňovať, či bolo vyvlastňovacie rozhodnutie J. G. doručené alebo nie, keďže zisťovanie týchto skutočností by nič nezmenilo na právnych záveroch vyjadrených v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, s ktorými sa krajský súd stotožnil. Odvolací súd ďalej uviedol, že nevykonanie ďalšieho dokazovania výsluchom svedkov bolo v prvostupňovom rozsudku odôvodnené riadne v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. Pokiaľ odvolatelia žiadali v konaní zadovážiť celý vyvlastňovací spis odboru výstavby a vodného hospodárstva MsNV Čadca č. V.X., z obsahu dokazovania je zjavné, že súd prvého stupňa vykonal všetky potrebné úkony

na jeho získanie (výzva zo dňa 18.3.2010 na č. 1. 28, výzva zo dňa 21.9.2010 na č. 1. 50). V reakcii na uvedené výzvy boli súdu zaslané fotokópie archívnych dokumentov, pričom týmito sa súd riadne zaoberal aj vo svojom rozhodnutí. Odvolací súd mal za to, že okresný súd svojím postupom nijako neodňal účastníkom možnosť konať pred súdom, všetkými tvrdeniami a dôkaznými návrhmi žalobcov sa riadne zaoberal a tiež ich správne vyhodnotil v odôvodnení rozsudku. Pre úplnosť dal odvolací súd do pozornosti rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Brežný proti Slovenskej republike, v ktorom boli podrobne riešené otázky práva vlastníť majetok v spojitosti s uplatňovaným reštitučným nárokom, a v ktorom súd akcentoval potrebu aplikácie reštitučných predpisov pri uplatňovaní nároku na navrátenie vlastníctva. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia, ktorého prípustnosť a dôvodnosť odvodzovali z ustanovenia § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ v spojení s ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p. Uvedli, že rozsudky súdov nižšieho stupňa považujú za nesprávne, bez riadneho odôvodnenia, nezrozumiteľné a teda aj nepreskúmateľné. Namietali, že súd prvého stupňa nevykonal navrhnuté dôkazy a nezistil riadne skutkový stav veci. Odvolací sa podľa tvrdenia žalobcov s dôvodmi uvedenými v odvolaní (nedostatočne zistený skutkový stav, nepreukázanie riadneho doručenia vyvlastňovacieho rozhodnutia právnomu predchodcovi žalobcov) vôbec nevysporiadal. Argumentovali, že v predmetnej veci nešlo o navrátenie vlastníckeho práva v zmysle reštitučných zákonov, ale išlo o to, že právny predchodca žalovanej nikdy riadne nenadobudol vlastnícke právo k žalovaným nehnuteľnostiam. Navrhli, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaná sa k dovolaniu žalobcov písomne nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť (len) právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, avšak nie v každom prípade, ale iba ak ho právna úprava pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky je v dovolacom konaní oprávnený rozhodnutia odvolacieho súdu preskúmať len v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, pričom je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov v prípadoch uvedených v ustanovení § 242 ods. 2 písm. a/ až d/ O.s.p. Ak nejde o vady uvedené v § 237 O.s.p., neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, iba že by tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. dovolanie je prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky vyššie uvedených rozsudkov, preto je dovolanie žalobcov (procesne) neprípustné.

Dovolanie žalobcov by mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných vád uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O.s.p. (tzv. vady zmätočnosti). Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku aj uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa

nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a prípadne nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Ich namietanie dovolateľmi je preto v danej veci neopodstatnené. Z hľadiska posúdenia existencie niektorých procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Dovolatelia existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdili a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť ich dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom súdov nebola dovolateľom odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Dovolatelia v dovolaní namietali, že konanie je postihnuté práve takouto vadou založenou na nedostatočnom odôvodnení (resp. nepreskúmateľnosti) rozhodnutí súdov nižšieho stupňa (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Táto skutočnosť súčasne zakladá porušenie ich práv na súdnu ochranu (čl. 46 ústavy) a právo na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 Dohovoru)

v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, nepresvedčivosť a nevyporiadanie sa so všetkými ich odvolacími námietkami.

Pokiaľ žalobcovia namietajú nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa, treba uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu.

Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov; ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplýva i z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Jedným z týchto princíпов predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu, presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 132 a § 157 ods. 1 O.s.p. m.m. I. ÚS 243/2007), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.;

obdobne napr. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O.s.p.). Vo svojej ustálenej judikatúre ústavný súd zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m.m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/2009).

Za arbitrárny, resp. nedostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok všeobecného súdu aj v situácii, keď všeobecný súd svoj právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/2005 z 28. februára 2006).

Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa (v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p.) spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.) a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený, či zjavne arbitrárny (svojvoľný). Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, čo platí tak pre rozsudok súdu prvého stupňa (§ 157 ods. 2 O.s.p.), ako aj pre rozsudok odvolacieho súdu (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Súslednosti jednotlivých častí odôvodnení a ich obsahové (materiálne) náplne, zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť; tým však nie je zodpovedaná (ani inak dotknutá) otázka správnosti právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi.

Súdy oboch stupňov jasne a dostatočne vysvetlili právne dôvody, pre ktoré žalobe nevyhoveli. Zhodli sa na tom, že vo vzťahu k nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom tohto sporu, bez ohľadu na faktický spôsob ich prevzatia vtedajším štátom v období neslobody (či prípadne bez vyplatenia peňažnej náhrady za vyvlastnenie ich predchodcovi, alebo i na základe rozhodnutia o vyvlastnení, ktoré nenadobudlo právoplatnosť, čo by malo

za následok prevzatie nehnuteľností predchodcu žalobcov štátom bez právneho dôvodu – ako tvrdili žalobcovia a hodľali ďalej preukazovať výsluchom navrhnutých svedkov), keďže boli v období neslobody fakticky prevzaté vtedajším štátom deklarujúcim ich vyvlastnenie, iný spôsob navrátenia vlastníctva žalobcom ako prostredníctvom osvedčenia podmienok podľa príslušného reštitučného predpisu neprichádza do úvahy. V opačnom prípade by duch a účel prijatia celého súboru reštitučných predpisov po r. 1989 stratil svoje opodstatnenie – k čomu vedie i úsilie žalobcov dosiahnuť navrátenie vlastníctva prostredníctvom navrhovaného priznania vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam ich predchodcovi v čase jeho smrti. Pokiaľ ide o námietku žalobcov, že odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nevysporiadal s námietkami odvolateľov ohľadom nevykonania dôkazov a nedostatočne zisteného skutkového stavu súdom prvého stupňa, táto rovnako nie je dôvodná. Odvolací súd v tejto súvislosti vo svojom rozhodnutí uviedol, že súd prvého stupňa nemal dôvod podrobne objasňovať, či bolo vyvlastňovacie rozhodnutie J. G. doručené alebo nie, keďže zisťovanie týchto skutočností by nič nezmenilo na právnych záveroch vyjadrených v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, s ktorými sa krajský súd stotožnil. Odvolací súd ďalej uviedol, že nevykonanie ďalšieho dokazovania výsluchom svedkov bolo v prvostupňovom rozsudku odôvodnené riadne v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. Pokiaľ odvolatelia žiadali v konaní zadovážiť celý vyvlastňovací spis odboru výstavby a vodného hospodárstva MsNV Čadca č. V.X., z obsahu dokazovania je zjavné, že súd prvého stupňa vykonal všetky potrebné úkony na jeho získanie (výzva zo dňa 18.3.2010 na č. 1. 28, výzva zo dňa 21.9.2010 na č. 1. 50). V reakcii na uvedené výzvy boli súdu zaslané fotokópie archívnych dokumentov, pričom týmito sa súd riadne zaoberal aj vo svojom rozhodnutí. Súdy nižšieho stupňa teda dostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia ako aj poskytli dostatočnú odpoveď na námietky (významné pre rozhodnutie vo veci) vznesené v konaní.

Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že žalobcovia neopodstatnene namietajú, že v konaní im postupom súdu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcov nevyplýva z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. ani z § 237 O.s.p. Dovolanie preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. bez toho, aby skúmal opodstatnenosť dovolateľmi uplatnených dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Žalovaná mala v dovolacom konaní úspech, preto jej patrí právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcom, ktorí úspech nemali. Dovolací súd úspešnej žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože nepodala návrh na ich priznanie (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 12. júna 2014

JUDr. Viera Petriková v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová